25/02/2024

«Η Πρόεδρος της Δημοκρατίας ή… ζευγάς ζευγάς κ. Σακελλαροπούλου» – Του π. Ιωάννη Μπούτση, Αρχιδιακόνου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών

/ Γνώμες

«Εἶναι νίκη τῶν δικαιωμάτων ἡ ἔκπτωση τοῦ ἀξιώματος τῆς Προέδρου ἀπό τόν ἐνωτικό ὑπερκομματικό χαρακτῆρα του καί ἡ συμμετοχή σέ δημόσια ἐπινίκια γιά τόν γάμο σέ οἰνοπωλεῖο;» – «Ἡ σιωπή εἶναι προδοσία τοῦ λειτουργήματος τοῦ Κλήρου» – «Οἱ δηλώσεις πού ἔκαναν βουλευτές, θά τούς ἀκολουθοῦν στό μέλλον»

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ πώς ἀμέσως μετά τήν ὑπερψήφιση τοῦ νομοσχεδίου γιά τόν ριζικό ἐπανακαθορισμό τοῦ κοινωνικοῦ καί νομικοῦ περιεχομένου τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογένειας, ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου γιόρτασε μαζί μέ κυβερνητικά στελέχη καί πολῖτες-ἀκτιβιστές ὑπέρ τοῦ νομοσχεδίου τά

ἐπινίκια σέ οἰνοπωλεῖο πέριξ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, μέ ἐξαιρετική θέα στόν πασίγνωστο γιά τίς κουφικές διακοσμήσεις του Ἱερό Ναό Ἁγίας Τριάδος τῆς ρωσσόφωνης παροικίας.

Τοῦ Ἰωάννη Μπούτση Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
Ὡς πολίτης, ὁμολογῶ ὅτι κοντοστάθηκα στήν εἴδηση. Ἐξ ἐπόψεως νηστείας, τήν Πέμπτη 15 Φεβρουαρίου εἴχαμε «κατάλυσιν εἰς πάντα»: δέν εἶναι αὐτή ἡ ἀφορμή τῆς ἔκπληξής μου. Ἀλλά δέν μπορῶ νά μετρήσω τίς φορές πού ἔχω ἀκούσει πώς τό ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας εἶναι ὑπερκομματικό, ἑνωτικό, ἀξίωμα ἐγγύησης τῆς ἑνότητας, ἀξίωμα ἐξ ὁρισμοῦ μακριά ἀπό τίς καθημερινές μάχες τῶν νομοσχεδίων τοῦ κοινοβουλίου. Καί, σημειωθήτω, ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας δέν ἐπέλεξε νά στείλει ἕνα μήνυμα ἑορτάζοντας δημοσίως τά ἐπινίκια ἑνός ὁποιουδήποτε νομοσχεδίου, λαμβάνοντας στεντορείως θέση ὑπέρ του. Ἀλλά ἑνός νομοσχεδίου κατά γενική ὁμολογία βαθύτατα διχαστικοῦ γιά τήν κοινωνία μας• καί, γιά τήν ἀκρίβεια, πρωτοφανῶς διχαστικοῦ στά μεταπολιτευτικά χρονικά γιά τήν ἴδια τήν κυβερνῶσα παράταξη.

Προκειμένου νά κατανοήσουν οἱ ἀναγνῶστες γιατί ἐξεπλάγην, ἄς ἀναλογιστοῦν τό ἀντίστροφο ἐνδεχόμενο. Νά εἶχε συνδειπνήσει ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐκεῖνο τό βράδυ μέ τούς πενῆντα κυβερνητικούς βουλευτές πού εἴτε ρητῶς καταψήφισαν εἴτε σιωπηρῶς ἀπέφυγαν νά ὑπερψηφίσουν τό κυβερνητικό νομοσχέδιο. Ἤ, σέ παλαιότερα παραδείγματα, νά εἶχε δημοσιοποιήσει ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἑόρτια ἐπινίκια μετά τίς ὑπερψηφίσεις ἐφαρμοστικῶν νόμων τῶν μνημονίων, ἤ τό βράδυ τῶν ἀποφάσεων ἀφαίρεσης ἀμυντικοῦ ὁπλισμοῦ ἀπό τά ἑλληνικά νησιά γιά ἀποστολή σέ ξένες ἀμυνόμενες χῶρες. Δέν θά ἦταν ἀλλόκοτο;

Κάποιες ὧρες νωρίτερα, ὁ Πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης εἶχε δηλώσει ἀπό τό βῆμα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων: «ἤ παπᾶς παπᾶς ἤ ζευγᾶς ζευγᾶς». Προσπαθῶ νά ἐξεικονίσω στόν νοῦ μου πῶς φαντάζονται ὅσοι ἐπαναλαμβάνουν τά παρόμοια τόν «παπᾶ», πού ὅμως δέν εἶναι καί «ζευγᾶς», καί ὁμολογῶ τήν δυσκολία μου. Φανταζόμαστε κληρικούς πού ἐξομολογοῦν ἰδιωτικά, τελοῦν τήν Θεία Εὐχαριστία, κάνουν ἁγιασμούς, ἀλλά πέραν τούτων οὐδέν; Μιλᾶμε γιά ἕναν κλῆρο πού ὅταν τό ποίμνιο ζητεῖ τήν καθοδήγησή του θά σιωπᾶ, μήν τυχόν καί καταστεῖ «ζευγᾶς» καί ἐκφύγει ὁρίων; Μά, αὐτό θά ἦταν σαφής προδοσία τοῦ λειτουργήματος τοῦ κλήρου, πού διακονεῖ συγκεκριμένες κοινότητες πιστῶν (στόν δημόσιο χῶρο, ὄχι σέ ἰδιωτικά λαγούμια) καί τήν σύνολη κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας. Διότι καί ἡ Ἐκκλησία κοινότητα ἀνθρώπων καί πολιτῶν εἶναι: δέν ὑπάρχει μόνο ἡ «κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ+» στήν ἑλληνική ἐπικράτεια…

Ἤ μήπως καλεῖται ὁ ἐφημέριος κληρικός καί ὁ ἐπίσκοπος νά ἀπολέσει τά δικαιώματα τοῦ πολίτη, κατ’ ἐξοχήν δέ τήν παρρησία; Καί ἐάν ναί, ἐπί ποίας

βάσης; Δέν τολμῶ νά ὑποθέσω πώς συμπολῖτες μου προσυπογράφουν τήν ἐμφανῶς λανθασμένη ἀντίληψη, πώς «ἡ θρησκεία εἶναι ἰδιωτική ὑπόθεση», ἀντίληψη μέ ρίζες στίς δυτικοευρωπαϊκές κοινωνίες καί στήν ἀνάγκη κατασίγασης τῶν παθῶν μεταξύ καθολικῶν καί προτεσταντῶν στά χρόνια μετά τήν λουθηρανική Μεταρρύθμιση. Ἡ θρησκεία, ἤ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ δημόσια καί ὄχι ἰδιωτική ὑπόθεση –ἐξ οὗ καί ἡ «ἰδιωτική προσευχή» δέν ὑποκαθιστᾶ τήν λειτουργική σύναξη. Διερωτᾶται κανείς καλόπιστα, τό «ἤ παπᾶς παπᾶς ἤ ζευγᾶς ζευγᾶς», δέν λειτουργεῖ καί ἀντίστροφα; Ἤ εἶναι ἀπολύτως φυσιολογικό τό νά παροτρύνει σέ τηλεοπτικό μήνυμα ὁ πρωθυπουργός ὡς πρός τό πῶς ἀκριβῶς θά προσευχηθοῦν οἱ πολῖτες ἐπί πανδημίας («ἰδιωτικά», ἐν προκειμένω –ὡς διάκονος, ἐπικροτῶ τό ὅτι ἡ Πολιτεία προωθεῖ πολιτικά τήν νοερά προσευχή) ἤ τό νά ἀποφαίνεται ὁ κυβερνητικός ἐκπρόσωπος στήν τακτική ἐνημέρωση συντακτῶν ὡς πρός τό τί συνιστᾶ ἁμαρτία γιά τήν Ἐκκλησία καί τί ὄχι (18 Ἰανουαρίου 2024);

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ, ἄς σημειωθεῖ ἐδῶ πώς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὄντως δέν χρειάζεται τίς ἐπιτροπές τῆς Βουλῆς γιά νά κοινοποιήσει τίς θέσεις της στήν κοινωνία καί στούς ἄρχοντες τοῦ τόπου: θά ἦταν ἐμφανῶς ἐκ τοῦ περισσοῦ. Ἀξίζει ὅμως νά θυμηθοῦμε πώς ὅταν συζητήθηκε σέ αὐτές τίς ἐπιτροπές τό νά κληθεῖ ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δίπλα στόν ἐντυπωσιακό ἀριθμό ἑνώσεων ΛΟΑΤΚΙ+ πού ἐκλήθησαν γιά ἀκρόαση, οὕτως ὥστε νά ἐκφράσει τοποθέτηση, ἡ κυβερνητική ἀπάντηση ἦταν (ὀρθῶς) πώς ἡ Ἐκκλησία ἔχει γνωστοποιήσει τίς θέσεις της καί τίς γνωρίζουμε.

Προσωπικά εἶχα τήν αἴσθηση πώς οἱ θέσεις καί τά αἰτήματα τῶν ὀργανώσεων τῆς ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητος ὡς πρός τό ἐν θέματι νομοσχέδιο ἦταν ἐπίσης ἀρκούντως γνωστά καί ἐπαρκῶς κατατεθειμένα στόν δημόσιο λόγο.

Ἀλλά ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐάν κάτι ἐπεσήμανε δημόσια ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πέρα ἀπό τήν θεολογική της τοποθέτηση, αὐτό εἶναι τό γεγονός ὅτι ὅταν μεταβαίνει κανείς ἀπό ρυθμίσεις συμφώνων συμβίωσης σέ πολιτικό γάμο, αὐτό συνεπάγεται γραμμικά πώς ὁποιοδήποτε ἔλλειμμα ἀπόλυτης ἐξίσωσης μεταξύ ἐγγάμων σχέσεων διαφορετικοῦ ἤ ἴδιου φύλου πέπρωται νά καταπέσει στά εὐρωπαϊκά δικαστήρια μέ τήν πρώτη προσφυγή δυνάμει τῆς ἤδη διαθέσιμης νομολογίας, ὅπως π.χ. τό ζήτημα τῆς παρένθετης μητέρας (ἐγκύκλιο σημείωμα 18ης Δεκεμβρίου 2023) ἤ τῶν ὅρων «πατέρας – μητέρα» πού συνιστοῦν διάκριση πού δέν ἐντοπίζεται στό πιό οὐδέτερο «γονέας Α΄ – γονέας Β΄». Στά ἴδια ἀκριβῶς συμπεράσματα ὡς πρός τό τί μέλλει γενέσθαι κατέληξαν καί ἄλλοι ἀπό τηλεοράσεως, ὅπως ὁ ἀξιότιμος κ. Γρηγόρης Βαλλιανᾶτος ἐξ επόψεως ΛΟΑΤΚΙ+. Ἐάν διδόταν λίγη προσοχή στό τί ἐπισημαίνουν οἱ «παπᾶδες-ζευγᾶδες»,

ἐνδεχομένως δεκάδες βουλευτές θά ἀπέφευγαν τηλεοπτικές δηλώσεις πού μπορεῖ νά τούς ἀκολουθοῦν στό μέλλον, ὅπως οἱ ἄπειρες παραλλαγές τοῦ «ἀρχικά εἶχα δεύτερες σκέψεις, ἀλλά τό ὅτι δέν θά προβλέπεται παρενθεσία στό νομοσχέδιο ἐν τέλει μέ ἔπεισε», πού ἀκούσαμε ἀπό τούς ἐξερχομένους τῶν κυβερνητικῶν φροντιστηρίων.

Ἐπιστρέφοντας στήν ἀφετηριακή ἀφορμή. Παρά τίς παρανοήσεις καί τίς τακτικά ἀναμασώμενες ἀνακρίβειες, ὁ «παπᾶς» εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ καί «ζευγᾶς» τοῦ δημοσίου χώρου, ἀφοῦ διακονεῖ ἕνα γεγονός κατ’ ἐξοχήν συλλογικό καί δημόσιο: τήν ζωή καί τήν κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας, μέ ζωντανές ἐνορίες ἀνθρώπων ἀπό τήν Ὀρεστιάδα μέχρι τήν Γαῦδο. Οἱ ὁποῖοι ἄνθρωποι, οἱ χριστιανοί, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἄν μή τί ἄλλο, δικαιοῦνται νά φέρουν καί τά δικά τους «θέλω» στήν δημόσια ζωή τοῦ τόπου, διαλεγόμενοι μέ τό σύνολο τῆς κοινωνίας σέ κρίσιμα ζητήματα. Ἡ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ὅμως; Μπορεῖ νά εἶναι «καί ζευγᾶς»; Εἶναι κάποια «νίκη τῶν δικαιωμάτων» ἡ ἔκπτωση τοῦ ἀξιώματος τῆς Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἀπό τόν ἑνωτικό, ὑπερκομματικό χαρακτῆρα του, ἡ ἐν τοῖς πράγμασι ἀποχώρηση ἀπό τό λειτούργημα τῆς ἐγγύησης τῆς ἑνότητας, καί ἡ συμμετοχή μέ δημόσια ἐπινίκια σέ ἕνα ἀπό τά πιό πολωτικά καί διχαστικά χαρακώματα τοῦ δημοσίου λόγου τά τελευταῖα πολλά χρόνια; Ἐπειδή, ἐκτός ἀπό διάκονος, εἶμαι καί πολίτης τῆς χώρας μου, τό ἐρώτημα μέ ἀπασχολεῖ καί μέ ἀφορᾶ μέ δριμύτητα. Καί, ὡς πολίτης τῆς χώρας μου, καταθέτω τήν γνώμη ὅτι ἀξίζει νά μή χαθεῖ ἀνεπίστρεπτα ἡ μάχη τῆς ὕπαρξης καί τῆς λειτουργίας ἑνός ὑπερκομματικοῦ θεσμοῦ μέ ἐπαγγελία ἐγγύησης τῆς ἑνότητας τοῦ λαοῦ μας.

Οἱ «παπᾶδες» ἄς εἶναι καί «ζευγᾶδες», ὅπως ἐπιτάσσει ἐξ ὁρισμοῦ ὁ ρόλος τους μέσα στήν ἀπολύτως δημόσια κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καλεῖται νά συνυπάρξει διαλεκτικά μέ τό σύνολο τῆς κοινωνίας. Θά μέ ἀνέπαυε ὅμως ὡς Ἕλληνα πολίτη τό νά ἀπέχει ἡ ἀνώτατη, ὑπερκομματική καί ἑνωτική ἀρχή τοῦ κράτους μου ἀπό τό καθημερινό ζευγολατιό τῶν ἑκάστοτε κυβερνητικῶν νομοσχεδίων. Αὐτά, ὡς ταπεινές σκέψεις ἑνός διακόνου.

Πηγή: ΕΣΤΙΑ